

інвестицій. Найбільш перспективними джерелами інвестиційних вливань у галузь можуть бути кошти інвесторів.

Будь-який комплекс заходів щодо поліпшення використання основних фондів, розроблювальний у всіх ланках управління, повинен передбачати забезпечення зростання обсягів виробництва продукції, перш за все, за рахунок більш повного і ефективного використання внутрішньогосподарських резервів і шляхом більш повного використання обладнання, подальшої інтенсифікації виробничих процесів, тому що в умовах ринкової економіки тільки сильне підприємство з потужною технічною базою, сучасним обладнанням в змозі вижити. В цілому варто зазначити, що від того наскільки забезпечено підприємство основними засобами і як ефективно вони використовуються, залежить прибуток підприємства та рівень його повної рентабельності.

Щоб вийти на рівень з основних фондів 1995 до 2020, за підрахунками Мінтрансв'язку, потрібно залучити близько 100 млрд. грн. - Близько 11-12 млрд. грн. на рік за цінами 2014 року. Галузь могла б вирішити ці інвестиційні завдання власними силами, якби прибутковість її роботи з 2016 року зросла вдвічі. Однак для цього потрібно майже втричі збільшити тарифи на вантажні перевезення. Вихід лежить у залученні інвестицій, створенні необхідних умов та механізмів залучення інвестицій. Вони повинні бути спрямовані на оновлення рухомого складу.

Таким чином, резюмуючи все вищесказане, можна зробити висновок, що перед залізничним транспортом України стоїть нелегка задача – приведення основних фондів та структури управління до вимог сьогодення. Реформування економіки України, зокрема суперечливість процесів, що відбуваються в ній, призвели до різкого падіння виробництва та значного зниження вантажних перевезень, що підтвердив проведений вище аналіз.

Література:

1. Украинское независимое информационное агентство новостей (УНИАН)., <http://www.unian.net> – 2014, №104 (104)
2. Проблемы и перспективы реформирования железнодорожного транспорта в Украине, А. Верлан, Д. Козаченко, Порты Украины, № 08 (130) 2013.
3. "П'ять завдань для реформи українських залізниць"/ "ForbesУкраїна"/ С.Андрощук — 2014.

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ХЛІБОРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ

С.С. Свірідова, к.е.н., доцент
Д.Д. Томашайтіс

Одеський національний політехнічний університет

Хлібопекарська галузь відіграє значну соціальну і стратегічну роль у житті суспільства. У сумарному обсязі продукції всієї харчової промисловості України вона займає одне із провідних місць, а частка хлібопродуктів у раціоні населення України складає 15%, що підтверджує їхній статус як основного продукту харчування. Ці товари є стратегічними, тому що відіграють найважливішу роль у забезпеченні продовольчої незалежності та безпеки України й для Одеської області зокрема. Незважаючи на це, динаміка показників виробництва хліба і хлібобулочних виробів в Україні вже декілька років демонструє тенденцію скорочення. Значне падіння спостерігалось в 2009 р. – тоді обсяги випуску продукції скоротилися на 7,7% (рис.1). У 2013 р. падіння продовжилося: в Україні було вироблено 1,511 млн. тонн хліба таХБВ, що на 6% менше показників 2012 р. За підсумками минулого року обсяг виробництва даної продукції в Україні становив 1,335 млн. тонн.[1,2]

Наступний рік продовжив тенденцію до зниження, – у січні–лютому 2015р., порівняно з відповідним періодом 2014р. Виробництво продукції зменшилось на 17%. Поточне скорочення обсягів випуску хліба (табл.1) не стало виключенням. Як наслідок, впродовж усього 2015 року виробництво продовжить знижуватися. [2]

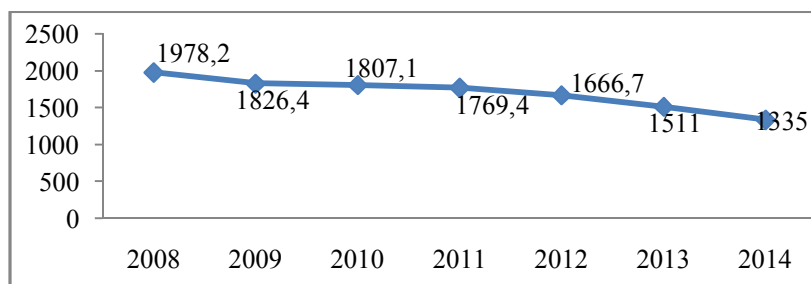

Рис. 1 – Динаміка обсягів виробництва хліба й ХБВ в Україні за 2008-2014 рр., тис. т [3]

Таблиця 1 – Динаміка виробництва хлібу та ХБВ у 2015 році (за періоди з початку року)

Показник	січень 2015р.	січень 2015 р. до		лютий 2015р.	лютий 2015 р. до		січень-лютий 2015 р. до січня-лютого 2014 р.,%
		грудня 2014р.,%	січня 2014р.,%		січня 2015р.,%	лютого 2014 р.,%	
Хліб та вироби хлібобулочні, нетривалого зберігання, тис.т	95	87,4	84,6	92,6	97,4	88,1	86,3

Крім того, згідно даними Держкомстату та таблиці 2, у лютому 2015 року в Україні індекс цін виробників промислової продукції (ІЦВ) становив 104,8%, з початку року – 107,2%, а індекс споживчих цін (ІСЦ) – 105,3%, з початку року – 108,6%. Це вказує на значне підвищення цін на хліб та ХБВ. [2]

Таблиця 2 – Динаміка змін індексу цін виробників промислової продукції та індексу споживчих цін у 2015 році (за періоди з початку року)

Показник	Лютий 2015 р. до		
	січня 2015 р.	грудня 2014 р.	лютого 2014 р.
ІСЦ на хліб і хлібопродукти	105,8	110,9	148,9
ІСЦ на хліб	106,2	109,3	138
ІЦВ на виробництво хліба, хлібобулочних і борошняних виробів	108,6	115,1	145,1

Отже, проаналізувавши український ринок хліба, можна зробити висновок, що у зв'язку зі скороченням населення країни скорочується й споживання хліба в натуральному вираженні. Ця тенденція характерна як для Одеського регіону, так і для України в цілому. При цьому в грошовому вираженні обсяг виробництва в останні роки постійно зростає. Це було пов'язано як з ростом витрат на виробництво хліба, так і з ростом споживання хліба, що не відноситься до соціальних сортів, і на виробництво якого немає державних обмежень за рівнем рентабельності.

Аби посприяти подальшому розвитку ринку хлібобулочних виробів, треба забезпечити збільшення попиту споживачів Одеської області на якісні хлібобулочні вироби промислової випічки за прийнятними цінами, отримання на цій основі достатнього прибутку хлібопекарськими підприємствами та підвищення ефективності їх діяльності.

Стратегічні перспективи галузі пов'язані з посиленням її комплексного розвитку, основними напрямками якого повинні стати технологічне переозброєння підприємств шляхом заміни устаткування та автоматизації технологій; випуск нових продуктів з метою підвищення прибутковості галузі; досягнення максимально ефективного виробництва за рахунок зниження матеріаломісткості та енергоємності продукції; формування та використання новітніх технологій, що відповідають економічним, соціальним та екологічним вимогам.

Література:

1. Офіційний сайт Всеукраїнської асоціації пекарів (ВАП). [Електронний ресурс] / Костянтин Кошелєв— Режим доступу: <http://vcourse.ua/ua/business/proizvodstvo-khleba-v-2014-g.html>
2. Офіційний сайт Державної служби статистики України, [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
3. Загальна характеристика ринку хліба та хлібопродуктів України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.credit-rating.ua/ua/analytics/analytical-articles/12894/>

КРИТЕРІЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ТРАНСКОРДОННОЇ МЕРЕЖЕВОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ

С.І. Коваленко, к.е.н., доцент

Одеська національна морська академія, Ізмаїльський факультет, м. Ізмаїл

Розширення Європейського Союзу в контексті трансформації структурних пріоритетів та глобалізації світової економіки, викликає необхідність пошуку підходів до адаптації транскордонних регіонів до нових викликів, насамперед у аспекті зростання їх конкурентоспроможності. Кластерний підхід до структурування економіки, обґрунтування стратегій регіональної економічної політики та підвищення конкурентоспроможності є загальноновизнаним в розвинених країнах. З початку 80-х років ХХ ст. за кордоном були здійснені численні дослідження і опубліковано значну кількість робіт, які піднімають питання конкурентоспроможності фірм в контексті регіонального бізнес-ландшафту. Ідея про те, що успіхи національної економіки залежать, в кінцевому рахунку, від розвитку локальної концентрації спеціалізованих галузей (industrial districts) простежується понад століття тому в роботах Альфреда Маршалла (1890). Він вперше досліджував синергетичний ефект, що досягається при об'єднанні і підвищенні спеціалізації підприємств. Ще в кінці ХІХ століття А. Маршалл одним із перших обґрунтував переваги кластерної теорії [1, с. 127]. В дослідженнях Й. Шумпетера, К. Ерроу, Р. Нельсона і С. Уінтера розглянуті проблеми модернізації ринкової структури і конкурентного розвитку як факторів підвищення інноваційної активності економічних систем. Ними досліджені механізми інтеграції суб'єктів ринку, формування нових інноваційних структур з метою створення продуктової, технологічної та організаційної новацій. Важливий внесок у вирішення даної проблеми внесли представники інституціоналізму (О. Вільямсон, Р. Коуз, В. Нордхауз, Ф. Хайек), в своїх дослідженнях котрі:

1) приділяли увагу недолікам інформації, що було перешкодою для взаємовигідних дій, розбіжностям між явним (кодується) і «прихованим» (tacit) знаннями;

2) фокусувалися на вивченні впливу трансакційних витрат на переваги різних організаційних форм. У сучасній літературі до просторових форм мережевої промислової інтеграції відносять: індустріальні райони, холдинги, кластери, територіально-виробничі комплекси (ТВК), котрі навчають регіони, технологічні платформи та ін. З часом відбулася еволюція поняття «індустріальний район» - аналіз трансформації відмітних характеристик, що був розроблений А. Маршаллом, G. Becattini, O. Williamson [2, с.211].

У сучасній економічній теорії дихотомія «інтеграція - дезінтеграція» доповнюється ще однією категорією – «квазіінтеграція», а дихотомія «фірма - ринок» розширена категорією «гібрид». Використовуючи критерій контролю над активами, квазіінтеграцію можна визначити як процес встановлення контролю над поведінкою формально самостійних компаній за відсутності контролю над їх власністю. Наразі існують різні гібридні форми транскордонної квазіінтеграції як об'єднання економічних суб'єктів євро регіону з стійкими довгостроковими зв'язками між ними і делегуванням контролю над управлінням спільною діяльністю за відсутності юридично оформленого трансферу прав власності: кластери, бізнес-асоціації, стратегічні альянси, різні network-об'єднання тощо. Їх спільною рисою за визначенням є переважання не великого, а середнього і дрібного бізнесу. Транскордонна бізнес-асоціація (галузевий або територіальний союз) є формою горизонтальної квазіінтеграції, відмітною ознакою якої є співпраця конкурентів і партнерів зі суміжних етапів ланцюжка створення цінності, які об'єднують власні ресурси для розвитку та регулювання спільного ринку,